

Sygn. akt XIV C 1835/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Aleksandra Smólska-Kreft
Protokolant:	sekretarz sądowy Ziemowit Jasieniecki

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2023 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko D. N.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.300 zł (dwa tysiące trzysta złotych 00/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 23 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty,

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1117,00 zł (tysiąc sto siedemnaście złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Aleksandra Smólska-Kreft

Sygn. akt: XIV C 1835/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 maja 2022 r. powódka A. K. domagała się od pozwanej D. N. zapłaty kwoty 2 300,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 kwietnia 2022 r. do dnia zapłaty. Powódka domagała się również zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że strony na przełomie stycznia i lutego 2021 r. zawarły ustną umowę o dzieło, na podstawie której pozwana zobowiązała się do wykonania na rzecz powódki ściany typu loft z drzwiami, a powódka zobowiązała się zapłacić na rzecz pozwanej zaliczkę na wykonanie przedmiotu umowy w wysokości 2 300,00 zł oraz do zapłaty pozostałej części wynagrodzenia po wykonaniu dzieła przez pozwaną. Powódka wyjaśniła, że uiściła zaliczkę na rzecz pozwanej, jednak ta nie wykonała, a nawet nie przystąpiła do wykonania ww. dzieła. Strony umówiły się, iż ostatecznie dzieło zostanie wykonane do 15 listopada 2021 r. Pozwana nie wywiązała się z zobowiązania, wobec czego powódka wezwała ją do wykonania dzieła, a ostatecznie odstąpiła od umowy i wezwała do zwrotu zaliczki.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 20 września 2022 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości wskazując, że zawarła z powódką w dniu 28 kwietnia 2020 r. umowę o dzieło na wykonanie schodów i stołu, na podstawie której pozwana zobowiązała

się wykonać pracę za wynagrodzeniem w wysokości 17 500,00 zł. Pozwana wywodziła, że prace zostały zgodnie z umową wykonane na przełomie stycznia i lutego 2021 r. oraz opłacone przez powódkę dwoma przelewami – na kwotę 2 300,00 zł oraz 7 040,00 zł. Następnie strony zawarły kolejną umowę, która dotyczyła wykonania dzieła za kwotę 2 500,00 zł. Powódka nie uregulowała jednak tej należności.

W odpowiedzi powódka przyznała, że strony zawarły także umowę dotyczącą wykonania schodów i stołu, jednakże była to zupełnie inna umowa i nie ma ona związku z roszczeniem powódki, bowiem zaliczka w wysokości 2 300,00 zł, której zwrotu powódka się domaga dotyczy innej umowy, a powódka jasno wskazała w tytule przelewu, na jaki cel ją przeznacza.

W dalszym toku procesu strony pozostały przy swych stanowiskach.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka i pozwana zawarły dwie umowy o dzieło. Umowy te zostały zawarte za pośrednictwem korespondencji mailowej stron i wiadomości SMS.

Na podstawie umowy zawartej w kwietniu 2020 r. pozwana zobowiązała się wykonać za wynagrodzeniem stół i schody w domu powódki. Całkowity koszt schodów miał wynieść 16 000,00 zł brutto, a stołu – 1 500,00 zł.

Pozwana ostatecznie nie ukończyła schodów.

Na podstawie umowy zawartej 17 lutego 2021 r. pozwana zobowiązała się do wykonania na rzecz powódki przeszklonej ściany typu loft z drzwiami za cenę 4 600,00 zł brutto, a powódka zobowiązała się do wpłaty na rzecz pozwanej zaliczki na wykonanie dzieła w wysokości 2 300,00 zł. Pozostała część wynagrodzenia miała zostać uiszczona przez powódkę po wykonaniu dzieła przez pozwaną. Dzieło miał zostać wykonane do dnia 30 kwietnia 2021 r.

W dniu 19 lutego 2021 r. powódka wpłaciła na rzecz pozwanej zaliczkę w kwocie 2 300,00 zł. W tytule przelewu powódka wpisała „ściana loft”.

Powódka i pozwana nigdy się nie spotkały. Formalnie działalność gospodarczą prowadzi pozwana, jednak wszelkie rozmowy z powódką odbywał R. Z., partner pozwanej, który w istocie prowadził tę działalność i reprezentował pozwaną.

Pozwana nie wykonała ww. dzieła w umówionym terminie. Pismem z dnia 16 listopada 2021 r. powódka wezwała pozwaną do wykonania ściany loftowej w umówionym terminie wskazując, iż w przeciwnym razie odstąpi od umowy i zażąda zwrotu zaliczki. Strony umówiły się na ostateczne ukończenie prac do dnia 7 grudnia 2021 r.

Pozwana nie wykonała dzieła.

Wobec niewywiązania się przez pozwaną z umowy powódka, pismem z dnia 8 kwietnia 2022 r., odstąpiła od umowy i wezwała pozwaną do zwrotu kwoty 2 300,00 zł w terminie 3 dni od dnia odebrania pisma.

Pismo to zostało przez pozwaną odebrane w dniu 19.04.2022 r.

D. ód: wiadomość e-mail z dnia 17.02.2021 r. – k. 10, potwierdzenie przelewu z dnia 19.02.2021 r. – k. 11, pismo z dnia 16.11.2021 r. wraz z dowodem doręczenia – k. 12 – 15, odstąpienie od umowy wraz z dowodem doręczenia – k. 16 – 21, wiadomość e-mail – k. 30 – 31, wiadomość e-mail – k. 49, wiadomości SMS – k. 50 – 53, dowód z przesłuchania powódki – k. 59v – 60, k. 61v – 62, dowód z przesłuchania pozwanej – k. 60 – 60v, zeznania świadka R. Z. – k. 60v – 61v.

W dniu 4 maja 2020 r. pozwana wystawiła powódce fakturę nr (...) za wykonanie schodów i stołu na kwotę 7 875,00 zł.

W dniu 19 lutego 2021 r. pozwana wystawiła powódce fakturę nr (...) za wykonanie schodów, stołu i balustrady na kwotę 2 300,00 zł.

W dniu 31 marca 2021 r. pozwana wystawiła powódce fakturę nr (...) za wykonanie schodów na kwotę 7 040,00 zł.

Powódka faktur tych nie otrzymała.

Wystawianiem faktur w imieniu pozwanej zajmuje się jej księgowa.

D. ód: faktura nr (...) – k. 31, faktura nr (...) – k. 32, faktura nr (...) – k. 33, ewidencja przychodów – k. 34 – 36, dowód z przesłuchania powódki – k. 59v – 60, k. 61v – 62, dowód z przesłuchania pozwanej – k. 60 – 60v, zeznania świadka R. Z. – k. 60v – 61v.

Sąd zważył, co następuje:

Powyżej wskazany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty przedłożone przez strony, na podstawie zeznań świadka R. Z. oraz na podstawie dowodu z przesłuchania powódki i pozwanej. Zebrany materiał dowodowy sprawy Sąd oceniał według własnego przekonania i w sposób wszechstronny, mając na względzie zasady logiki i ogólne zasady doświadczenia życiowego.

Dokumenty zgromadzone w sprawie Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy, ponieważ ich autentyczność, prawdziwość i moc dowodowa nie były kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd jedynie w części dał wiarę zeznaniom świadka R. Z.. Świadek zeznał bowiem, że informował powódkę, iż nie zdoła wykonać schodów i ścianki typu loft, co było całkowicie sprzeczne z resztą zgromadzonego materiału dowodowego. Z wiadomości SMS powódki i świadka wynikało jednoznacznie, że świadek pomimo niemożliwości wykonania prac w umówionym terminie deklarował, że później ukończy dzieło i nie informował, że nie da rady tego zrobić. Ponadto strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów w celu poparcia twierdzeń świadka.

Podobnie Sąd w części oparł się na relacji pozwanej, ponieważ nie zajmowała się ona prowadzeniem rozmów z powódką, wykonaniem umowy, ani wystawianiem faktur i nie miała na ten temat szerokiej wiedzy. Zeznania pozwanej i świadka zawierały w sobie pewne sprzeczności.

Sąd w całości natomiast dał wiarę dowodowi z przesłuchania powódki, ponieważ jej relacja była rzeczowa, szczerą, logiczną i w całości pokrywała się z przedstawionymi przez nią dokumentami.

Sąd zważył, iż powódka domagała się od pozwanej zapłaty kwoty 2 300,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Wyjaśniła, że na przełomie stycznia i lutego 2021 r. strony ustnie ustaliły treść umowy o dzieło, potwierdzoną w wiadomości e mail z 17 lutego 2021 r., na podstawie której pozwana zobowiązała się do wykonania na rzecz powódki ściany typu loft z drzwiami, a powódka zobowiązała się zapłacić na rzecz pozwanej zaliczkę na wykonanie przedmiotu umowy w wysokości 2 300,00 zł oraz do zapłaty pozostałej części wynagrodzenia po wykonaniu dzieła przez pozwaną. Powódka uiściła zaliczkę, prawidłowo opisanym przelewem, na rzecz pozwanej, jednak ta nie wykonała, a nawet nie przystąpiła do wykonania ww. dzieła. Powódka wzywała pozwaną do wykonania dzieła, a ostatecznie, wobec braku odpowiedzi, odstąpiła od umowy i wezwała pozwaną do zwrotu zaliczki. Pozwana natomiast wносиła o oddalenie powództwa opisując zupełnie inne okoliczności zawarcia umowy o dzieło. Wskazała, że zawarła z powódką w dniu 28 kwietnia 2020 r. umowę o dzieło na wykonanie schodów i stołu, na podstawie której pozwana zobowiązała się wykonać pracę za wynagrodzeniem w wysokości 17 500,00 zł. Prace te zostały zgodnie z umową wykonane na przełomie stycznia i lutego 2021 r. oraz opłacone przez powódkę dwoma przelewami – na kwotę 2 300,00 zł oraz 7 040,00 zł. Następnie strony zawarły kolejną umowę, która dotyczyła wykonania dzieła za kwotę 2 500,00 zł. Powódka nie uregulowała jednak tej należności.

Ostatecznie bezsporne między stronami było, iż dzieło w postaci ściany przeszklonej wraz z drzwiami typu loft nie zostało przez pozwaną wykonane (vide: protokół na k. 59 akt).

W myśl przepisu art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Jeśli przyjmujący zamówienie opóźnia się z rozpoczęciem lub wykończeniem dzieła tak dalece, że nie jest prawdopodobne, żeby zdołał je ukończyć w umówionym czasie, zamawiający może bez wyznaczania dodatkowego terminu od umowy odstąpić jeszcze przed upływem terminu do jego wykonania (art. 635 kc). Z kolei art. 642 k.c. stanowi, że w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła; jeżeli dzieło ma być oddawane częściami, a wynagrodzenie zostało obliczone za każdą część z osobna, wynagrodzenie należy się z chwilą spełnienia każdego ze świadczeń częściowych.

W ocenie Sądu strony zawarły dwie umowy o dzieło. Obie zostały zawarte za pośrednictwem wiadomości SMS i e-mail. Na podstawie umowy zawartej w kwietniu 2020 r. pozwana zobowiązała się wykonać za wynagrodzeniem stół i schody z balustradą w domu powódki. Powódka zobowiązała się do wpłaty na rzecz pozwanej zaliczki na wykonanie dzieła w wysokości 7875,00 zł. Z kolei na podstawie umowy zawartej 17 lutego 2021 r. pozwana zobowiązała się do wykonania na rzecz powódki przeszklonej ściany typu loft z drzwiami, a powódka zobowiązała się do wpłaty na rzecz pozwanej zaliczki na wykonanie dzieła w wysokości 2 300,00 zł. Pozostała część wynagrodzenia miała zostać uiszczona przez powódkę po wykonaniu dzieła przez pozwaną. Dzieło miał zostać wykonane do dnia 30 kwietnia 2021 r.

Bezspornie w dniu 19 lutego 2021 r. powódka wpłaciła na rzecz pozwanej zaliczkę w kwocie 2 300,00 zł. W tytule przelewu powódka wpisała „ściana loft”. Okoliczności te zostały przez powódkę udowodnione poprzez przedstawienie potwierdzenia wykonania przelewu. Tymczasem pozwana otrzymawszy tę kwotę zaksięgowala ją z zupełnie innym tytułem wpłaty. W toku procesu wywodziła, że powódka zalegała z zapłatą części ceny za usługi pozwanej, w związku z czym uprawniało to pozwaną do zaksięgowania wpłat pozwanej na najdawniej wymagalną zaległość. W tym zakresie Sąd zważył, iż zgodnie z art. 451 k.c. dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne (§ 1); jeżeli dłużnik nie wskazał, który z kilku długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z tych długów, dłużnik nie może już żądać zaliczenia na poczet innego długu (§ 2); w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego (§ 3).

Strony łączyły dwie umowy o dzieło, jednak w tytule przelewu kwoty 2 300,00 zł powódka wyraźnie wskazała, na poczet której z umów dokonuje wpłaty. Tytuł ten był zgodny z ustaleniami poczynionymi przez strony dwa dni wcześniej. W tym stanie rzeczy pozwana nie była uprawniona do zaliczenia wpłaty na poczet innego długu niż wskazany przez powódkę.

W ocenie Sądu pozwana wystawiła fakturę nr (...) w sposób nieprawidłowy i sprzeczny z obowiązującymi przepisami prawa. Wskazała bowiem, że dotyczy ona wykonania schodów, stołu i balustrady na kwotę 2 300,00 zł wbrew wyraźnej woli zamawiającej, która wskazała jasno, że kwota ta dotyczy ściany loft.

Na marginesie jedynie należy wyjaśnić, że pozwana nie mogła zaliczyć wpłaty powódki na ewentualny niedobór należności za prace wynikające z pierwszej umowy o dzieło, bowiem w dacie wystawienia tej faktury, tj. 19 lutego 2021 r., prace były jeszcze w toku, ostateczna ich wartość nie była znana, a zaliczka dawno została uiszczona w należnej wysokości. Pozwana, wbrew swoim twierdzeniom nie mogła wiedzieć na tym etapie, że po stronie powódki powstanie niedopłata (dług). Sąd nie dał wiary pozwanej w tym zakresie. Pozwana bowiem wystawiła fakturę (nr (...)) za wykonanie schodów na kwotę 7 040,00 zł dopiero w dniu 31 marca 2021 r. Wtedy doszło do wykonania schodów, choć sporne było między stronami czy zostały one wykończone, czy zostały do wykonania jeszcze jakieś drobne prace wykończeniowe.

Na marginesie należy wspomnieć, iż pozwana nie wykazała, że wysłała do powódki te faktury. Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, więc na pozwanej zatem spoczywał ciężar udowodnienia, że faktury te wysłała. Twierdzenia pozwanej co do tej okoliczności były gołosłowne. Sąd nie dał wiary pozwanej również z tego względu, iż gdyby powódka w istocie otrzymała fakturę na kwotę 2 300,00 zł zaksięgowaną na inne dzieło niż ściana loftowa, z pewnością wcześniej zwróciłaby się do pozwanej w tej sprawie z żądaniem skorygowania faktury, na co w realiach niniejszej sprawy nie było dowodu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd zważył, że umowy o dzieło zawarte z powódką zostały przez pozwaną nieprawidłowo rozliczone, a faktury błędnie wystawione. Każda z tych umów powinna bowiem zostać rozliczona oddzielnie. Jeśli pozwana uważa, że powódka ma u niej dług z tytułu pierwszej z umów, zawsze może się domagać zapłaty z jej tytułu. Nie może jednak samowolnie, bez porozumienia z powódką dokonać zaliczenia na poczet tego długu kwoty wpłaconej tytułem innej umowy stron.

Poza sporem było, iż pozwana i jej partner nie wykonali ściany typu loft zgodnie z zawartą umową, wobec czego powódka miała podstawę do odstąpienia od umowy, nawet bez dodatkowego wezwania do wykonania dzieła i miała prawo do uzyskania zwrotu uiszczonej zaliczki.

Należy wskazać, iż na piśmie o odstąpieniu widnieje data 8 kwietnia 2021 r., jednak data roczna musiała zostać wpisana omyłkowo, mając na uwadze, że powódka przedłożyła dowód nadania pisma z dnia 14 kwietnia 2022 r., a pełnomocnictwo materialne do dokonania tej czynności również wystawiono 8 kwietnia 2022 r. Pismo o odstąpieniu zostało przez pozwaną odebrane w dniu 19 kwietnia 2022 r., lecz pozwana nie zwróciła powódcie uiszczonej zaliczki.

Po ustaleniu powyższego Sąd zważył, że wobec skutecznego odstąpienia przez powódkę od umowy, pozwana winna zwrócić jej to, co powódka świadczyła, tj. kwotę 2 300,00 zł, zgodnie z żądaniem pozwu.

W tym miejsc należy wskazać, że sposób , w jaki pozwana prowadzi działalność gospodarczą nie może obciążać powódki. Jeśli to księgowa wystawia faktury, wpisuje przedmiot faktury niezgodnie z tytułem przelewu, a pozwana tego nie weryfikuje, to wyłącznie ją, obciąża ta okoliczność. Jeśli pozwana nie weryfikuje sposobu realizacji umów przez siebie zawartych , a pozostawia ich bieg świadkowi Z., to ma do tego praw, ale musi się liczyć z konsekwencjami takiego sposobu prowadzenia działalności. Twierdzenie pozwanej, że niepotrzebnie powódka występowała z pozwem, że przecież mogła spróbować się porozumieć poza sądem jest bezprzedmiotowe mając na uwadze pisma kierowane przedproceowo o zwrot zaliczki i zawierającego oświadczenie o odstąpieniu na które pozwana w ogóle nie odpowiedziała.

Wobec tego Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu zasądzając odsetki za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych od daty wskazanej przez powódkę. Pozwana nie kwestionowała roszczeń powódki co do odsetek, a roszczenie powódki stało się wymagalne z upływem 3 dni od obioru przez pozwaną pisma o odstąpieniu, czyli od 23 kwietnia 2022 r.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W tym stanie rzeczy Sąd zasądził od pozwanej, jako strony przegrywającej proces, na rzecz powódki całość poniesionych przez nią kosztów. Od kwoty kosztów procesu Sąd zasądził także odsetki w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, zgodnie z dyspozycją art. 98 § 11 k.p.c.

Na koszty poniesione przez powódkę złożyło się 200 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie się pełnomocnika w wysokości 900 zł tytułem kosztów

zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.
w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSR Aleksandra Smólska - Kreft